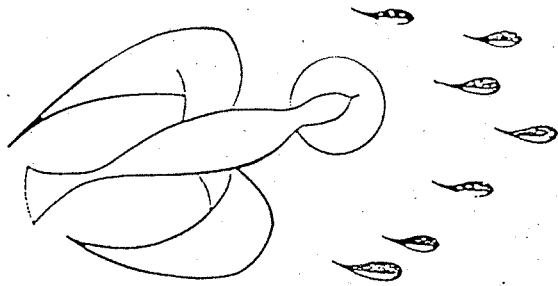

MATOUŠ

ČÍSLO 69

Svatodušní doba 20010.

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Přehled bohoslužeb:

Fryšava:

Neděle 8:45 hod.

Středa 18:00 hod. dětská

Pátek 18:00 hod.

Sněžné:

Neděle 10:30 hod.

Čtvrtek 18:00 hod. dětská

Krásné:

Sobota 17:00 hod.

SVATODUŠNÍ

Pane,

vylévej svého Ducha na celý svět -

- Aby jeho duch dal našemu stárnoucímu světu svou věrnost.
- Aby jeho jas osvětil všechny temnoty srdcí.
- Aby jeho oheň pročistil záměry národů, spálil rozmrzelost skeptiků.
- Aby jeho láska oživila život tam, kde zhasíná,

Pane,

vylévej svého Ducha na tvou církev –

- Aby se skrže ni šířilo evangelium, bylo kvasem života.
- Aby vnašel pravou svobodu do jejího života.
- Aby byla tajemným Tělem Kristovým.
- Aby obracela dopředu zrak těch, kteří se stále jen ohlížejí zpět.

Pane,

vylévej svého Ducha na každého z nás –

- ty znáš hlubiny naší mysli – naše touhy, potřeby, naše hříchy,
- ty znáš naši bázlivost, naše nezdary a neúspěchy,
- předcházej svou láskou naše prosby,
- veď nás, abychom celým svým životem následovali Krista.

SLAVÍME TICHÝ SVÁTEK

Jednou z vymožeností naší svobody je v poslední době i obliba průzkumu veřejného mínění. Reportéři nastavují lidem mikrofon a dávají různé otázky: Co si myslíte, jak dopadnou volby? Co si představujete pod slovem demokracie? A ukáže se, že lidé si myslí, že mají představu. Ptal prý se takhle také reportér: kdo to je ten, co visí na kříži? Leckdo z mladých přiznal, že to neví. Jeden to věděl: „No, to je přece ten, co když se narodil, tak máme Vánoce.“

A tak mě napadlo: Kdyby některý reportér kladl lidem otázku: Svatodušní svátky, co si pod tím představujete? – Co by asi lidé odpovídali? Byly by to možná také rozpačité odpovědi.

Ja, kdyby se ptal, co si představují pod slovem Vánoce, to by odpovídali pohotově: stromček, dárky, koledy, betlém, sněh.

Kdyby se ptal na Velikonoce, to by se také odpovědi hrnuly: kočičky, kraslice, možná i Vzkříšení.

Ale co jsou svátky svatodušní, na to byste uměli rozumně odpovědět asi jen vy, věřící křesťané. Proč? Svátky vánoční a velikonoční jsou plně působivých událostí v kostele a lidových zvyklostí doma. Ale o Hodu Božím svatoduším slavíme svátek tichý. Není to škoda? V bibli se přece vypráví o holubici nad hlavou Pána Ježíše a velikém hřmotu a ohnivých jazycích v den seslání Ducha svatého. Neměly by dnes tady za kostelem bouchat dělobuchy,

nad hlavou prskat trysková letadla, v kostele zaplanout veliký oheň; neměli bychom za mohutných fanfár vypouštět bílé holubice?

Copak o to, mně by se to líbilo, a vám, děti, jistě také – ale Pán Bůh to nepotřebuje. Bůh si nedělá reklamu. Vlastně si reklamu udělal jednou pro vždy. Tou Boží reklamou je jeho dílo – hvězdné nebe nad námi, Boží příroda kolem nás, naše těla a Boží Duch v nás.

Ten Boží Duch přichází jako jemný vánek. Ne jako třesk tryskového letadla, který s tebou zatřese. Boží Duch je vanutí něžné a chceš-li je postihnout, musíš si dávat pozor.

Jenže být pozorný na věci duchovně jemné, to nám není snadné. V dnešní hlučné době sežene farář snadněji dvacet mužů na rozebrání staré vazby na věži – než 5 mužů na půlhodinovou meditaci.

Hřmot se vnucuje sám, tichému naslouchání a vnímání se musí člověk stále učit.

To je smysl tichých chviliek při mši svaté – po kázání, po sv. přijímání.

V kterémsi brněnském kostele se lidé scházejí v podvečer v kostele. Sem tam zapívají, ale většinou mlčí. Společně mčet, - říkají – to je velký uzdravující zážitek. To člověk začne konečně slyšet hlas svého svědomí, jemný hlas Božího oslovení.

Proč Všemohoucí Bůh přistupuje k člověku tak jemně, tak po špičkách? I ve světě lidí jsou chvíle, kdy síla je spíš na závalu. Když si chceš zblízka prohlédnout motýla, když chceš povědět dříve, že ji máš rád, tu musíš na svou sílu zapomenout.

Stejně i Boží tvůrčí všemocná síla se blíží k člověku jako jemný Duch, aby ho nerozdrtil, neznásilnil. Aby ho zbavil strachu z násilí a tak ho osvobodil.

„Jak jsme všichni této pomoci Ducha svatého potřebni! Jak se všichni potřebujeme zbavit strachu z minulých let!“

Celý národ se bojí – a neví, jak se strachu zbavit. A přece: tento jemný Duch Boží to ví. Jeho rada je jednoduchá – to Ježíšovo: nad tím, co bylo, udělejte Ježíšův kříž. Ponechme soudy Bohu a soustředíme pozornost raději na současnost, než na minulost. Kdo se ani teď nechce vzdát starých mocenských praktik, starého lhaní a chytračení a podvádění, od těch raději dál. A tomu, kdo chce s námi budovat civilizaci lásky a pokoje, tam podejme bratrskou ruku.

K budování této civilizace lásky nepotřebujeme tiampače, reklamu, propagandu, jako potřebuje a používá politika.

Pravdu má ne ten, kdo víc křičí, ale kdo víc pomáhá a slouží s láskou druhým.

Máme tedy všichni zapotřebí pomoci Ducha svatého:

- Abychom se přestali bát.
- Abychom si navzájem odpouštěli.
- Abychom se hlasem Božím – naším svědomím – nechali vést.

Jen tak se naše revoluce společenská nezvrhne v boj všech proti všem. Jen tak budeme moci úspěšně budovat civilizaci lásky a pokoje.

Přijď, Pane Ježíši a naplň nás svým Duchem lásky a pokoje.

PROSBA ZA SEDM DARŮ

Přijď, *Duchu moudrosti* a osvět' můj rozum, abych stále jasněji poznával Kristovo učení, zapal mé srdce, abych se radoval z jeho velikosti a krásy, posilni mou vůli, abych podle mého srdce stále dokonaleji žil.

Přijď, *Duchu rozumu* a nauč mne pravdě, abych alespoň trochu pochopil, jaká je šíře a výše, hloubka a délka nekonečné moudrosti a vědomosti Boží.

Přijď, *Duchu rady* a nauč mne v každé životní situaci správně se rozhodovat pro to, co je ke cti a slávě Boží a co prospěje ke spáse mé duši.

Přijď, *Duchu síly* a posilni mou statečnost a odvahou, abych se nebál překážek a s tvou pomocí vykonal, co Bůh ode mne žádá.

Přijď, *Duchu umění*, a nauč mne správně rozeznávat stupnici dober, abych pro dobra menší neodmítal dobra vyšší, pro dobra hmotná dobra duchovní.

Přijď, *Duchu zbožnosti* a prohlub ve mně synovskou důvěru v Boha, zdokonal ve mně můj pojem o modlitbě jako o rozmluvě s Bohem, abych se k Bohu obracel vždy rád, upřímně, často a s největší důvěrou.

Přijď, *Duchu bázně Boží* a zbav mne všeho lichého strachu před pošestilými názory lidí, abych tím živěji pocítil strach před hříchem a před vším, co odvádí od lásky k Bohu.

DUCH SVATÝ V NAŠEM KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ.

Sestupuje nový duch

Stalo se kterýsi večer při televizním přenosu z mistrovství světa v hokeji. Nadšený reportér najednou zvolal: „Do našeho mužstva vstoupil nový duch!“

A vskutku – ti vypolštářovaní hráči, kteří se v předchozí hře pohybovali jako svázaní, teď ožili. Puk putoval jako blesk z hole na hůl, padaly branky, hráči se objímali, diváci jásali.

„Nový duch vstoupil do našeho mužstva!“ volal reportér. Asi si o přestávce dali poradit od trenéra.

My se také o svatodušních svátcích modlíme, aby do nás vstoupil nový duch, Duch svatý.

Co působí?

V těch hráčích nový duch způsobil, že najednou viděli, kde je druhý, – přihrávali si, – zkrátka: Rozuměli si a pomáhali si.

Co působí Duch svatý v nás, když si od něj dáme říct? Vlastně také podobné věci, jako u těch hráčů.

- Kde si lidé mezi sebou nerozuměli, – rodiče s dětmi, manželé mezi sebou, spolupracovníci, státníci, politici, – najednou pochopí: Už rozumím, jak to myslel! Vždyť ono to tak jde také!
- Kde si lidé jsou navzájem cizí, tam jeho zásahem vzniká dobrá parta.
- Kde jsou lidé na sebe nevrří a nedůtkliví, tam to zajiskří špásem, humorem, úsměvem.
- Kde jsou lidé ... mohli bychom tak vypočítávat ještě dál a dál, ale nač. Vy už dobře víte, o co tu jde.

Přichází k nám denně.

Jen tohle je ještě třeba zdůraznit: Sestláni Ducha svatého není tedy jen sváteční událost v dějinách církve, jak bychom mohli usoudit při čtení o prvních letnicích. Nebyl to jen ten bouřlivý úkaz za hromů a blesků, jak kdysi na Sinaji.

Duch svatý k nám přichází denně a je tu stále, jako světlo, jako vzduch, aby proteplil láskou naše smýšlení a dal jiskru inspirace a nápaditosti našemu jednání, - aby z šelem udělal lidi k Božímu obrazu.

Člověk může před světlem zavřít okenice, zavřít oči - ovšem s rizikem, že zakopne.

Člověk se může uzavřít i vnuknutím Ducha svatého a navodit hluchotu, „bezduchou“ situaci.

Dnes vnímat a přijímat vnuknutí Ducha.

Je životně důležité, mít vycvičený cit, kdy je situace bezduchá.

Postechněte si, jak to rozeznával velký nositel Ducha, pravoslavný patriarcha Athenagoras. Když jej prorok našeho věku, papež Jan XXIII., pozval na církevní sněm, prohlásil tam tato památná slova:

„Bez Ducha svatého je nám Bůh daleko, Kristus zůstává v minulosti, evangelium je mrtvou knihou, autorita panováním, misie propagandou, bohoslužby kouzelnickým zaříkáváním Boha, křesťanská morálka drezurou otroků, morálkou předpisů a povinností.

Avšak v Duchu svatém je celý kosmos pozvedán do Božího království, Vzkříšený Kristus žije v nás, evangelium je životem v lásce, církev je společenstvím dětí Božích, autorita je službou k svobodě, misie jsou letmičním zážitkem, liturgie je prožíváním nebeského společenství, lidské jednání odráží a zpodobuje Boží krásu a dobrotu“. (Dialogy s patriarchou Athenagerem.)

Hned ráno se otevřít vanutí Ducha

Bratři, často si připomínejme: Duch svatý je tu pro nás. Je tu pro mne denně, stále. Má podobu dobrého nápadu. Má podobu jasnoživého zahlédnutí správného řešení, správné životní cesty dopředu. Má mnoho podob, ale vždy vede k dobru, kráse, pokojí, k Otci. Jde jen o to, abychom se mu vždy hned ráno - při ranní modlitbě - dokázali otevřít. Jde o to, abychom během dne vnímali dobrou vnuknutí, vanutí, dobré nápady, hnutí svědomí a lásky. Abychom je vnímali, to jest uslyšeli, a abychom je poslechli.

Pak to půjde s námi jako s těmi hokejisty:

Do nás, do našeho života vstoupí nový Duch, duch věčného mládí dětí Božích.

Pojďme tedy vyznat svou víru v Boha Otce, v Boha Syna, v Boha Ducha svatého nejstarším kredem - apoštolským.

SEBEPOZNÁNÍ A SEBEPŘEMÁHÁNÍ

Je nesprávné a nespravedlivé říkat: „Ti starší nic nedokázali a všechno pokazili.“ „Ti mladí nic nedokáží a všechno pokazí.“

Všichni lidé chybují, ale ne všichni to přiznají. Kdo nic nedělá, nic nepokazí. Mladí má nadšení, stárí vlastní zkušenosti. Proč se navzájem nedomluví a nespolutpracují? Chybí sebekritika, jak učí psychologie. Není pokora, jak připomíná církev.

Všichni potřebují sebepoznání a sebepřemáhání. Bez lásky není touhy poznat a překonat. Bez milosti Boží není vítězného dokonání. Světci mnoho vykonali, protože mnoho milovali.

Jihlavská mozaika - Josef Doubrava

Co rozdáš, je tvoje, co si ponecháš, o to jsi přišel.

Anonym

„Jsou ty propagované pilulky na zhubnutí účinné?“ - „A jak! Jen je musíte nejméně desetkrát denně rozsypat po koberci a pěkně svízně sesbírat!“

Co nás trápí nejvíce! Samota, opuštěnost!

Moje maminka, když ovdověla a já za ní jen občas zajížděl na návštěvu - bylo jí přes sedmdesát - říkala: „Víš, nejhorší je ta samota...!“

Pozvěte si někoho se známých na návštěvu nebo ho sami jděte navštívit či mu alespoň napište...

My nejsme sami, ani když nás všichni opustí. Je s námi Kristus, je s námi anděl strážný, vědí o nás naši svatí patronové - křestní, birmovací...

Spojme svou osamělost s Kristovou v Getsemanech.

Nejlepším prostředkem, jak se zbavit pocitu opuštěnosti, je modlitba - rozmluva s Kristem Ježíšem, s Marií Pannou, s celým nebem.

Člověk nikdy nesmí být sám! Cítíme-li se sami, opuštění, osamělí, pak je to znamením, že něco není v pořádku. Musíme si pospíšet, abychom znovu byli v něčí společnosti - buď lidí, nebo si uvědomili všudypřítomnost Boží. Jinak bychom se snadno stali kořistí všech špatných choutek, které se potom probouzejí a svádějí nás k sobectví.

René Voillaum

Trápí nás, že si po příchodu domů už nic z kázání nepamatujeme? Kež je to tedy s hami aspoň tak jako se zeleninou, kterou jsme omyli ve vodě. I když už na ni žádná voda nezůstala, omytá zelenina je čistá!

Podle převora Prokopa OSB.

Svaté přijímání neodstraňuje kříže, ale vždycky dodává sílu, abychom kříž unesli.

Kardinál Faulhaber

KOMU ODPUSTÍTE, BUDE ODPUŠTĚNO

První slova Ježíšova k apoštolům po zmrtvýchvstání zněla: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu nejsou odpuštěny.“ – My těm slovům rozumíme jako předání moci odpouštět hříchy ve svátosti pokání. A pravem. Ale ona jsou výzvou nejen k apoštolům, nejen kněžím, ale všem, kdo přijmou Ducha svatého. A k čemu že jsou výzvou? Jsou výzvou k odpuštění.

V dějinách církve nikdy nechybělo těch, kteří si to vykládali jako moc soudcovskou – oprávnění soudit své bližní, osvobodit nebo odsoudit, odpustit nebo neodpustit. A podobně si i Pána Boha rádi představujeme jako soudce nad živými i mrtvými, - který také vynáší rozsudky, osvobozuje nebo navěky odsuzuje, zatracuje.

Je to správná představa o Bohu? Není. Taková představa vyrábí idealisty, neboť člověk, který sezná, že on sám je mírnější než Bůh, kterého má milovat, se musí stát ateistou. A leda zvrhlému člověku by se líbila představa, že miliony lidí se řítí navěky do záhuby, protože byli nachytáni při nějakém provinění. Kristus přece jasně

prohlásil: „Otec nesoudí nikoho“ (Jan 5,12) a také řekl: „Já nesoudím nikoho“ (Jan 8,15), protože Otec neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět zachránil“ (Jan 3,17).

Kdo nás tedy bude soudit? Pán Ježíš to říká jasně: „Neříše! jsem na svět soudit, ale spasit. Kdo mnou pohrdá, má svého soudce: To slovo, které jsem mluvil a které on nepřijal, to ho odsoudí v poslední den“ (Jan 12,47-48). Vidíte, tak to tedy je: každý jsme soudcem sám sobě.

Je velmi potřebné, abychom se zbavili živé představy o Bohu, že on je trestajícím soudcem. Copak je v lidských silách milovat takového Boha, který je nesmiřitelný mstítel? To však není podoba Boží, jak nám jej představují evangelia! Tam stojí: „Milujte i své nepřátele a dobře číňte těm, kteří vás pronásledují.“ My, lidé, těžko dokážeme tento příkaz plnit, ale Bůh to dokáže – ten dělá, co říká, ten opravdu miluje i ty, kteří ho pronásledují a odmítají.

Kdyby Bůh byl soudcem, kdyby každému přičkl, co si zasloužil, pak by ho mohl nahradit počítačící stroj. Bůh však nechce být spravedlivý – on chce ospravedlnit i nás. Bůh se nespokojí jen registrováním našich dobrých a špatných činů. Bůh chce učinit z hříšníků světce, z nespravedlivých, ze zlých svaté.

Představa Boha spravedlivého, který dobré odměňuje a zlé chutě trestá zavádí lidi do ďábelského bludného kruhu zásady: Jak ty mně, tak já tobě. To však je morálka kramářská. To není morálka dětí tohoto Boha, který „nechává slunce svítit na dobré i na zlé a déšť sesílá na spravedlivé i nespravedlivé“.

Bůh neodsuzuje nikoho. Zatratí se člověk sám: Kdo odmítá lásku Boží, kdo jí nemá, nechce mít, zůstane bez ní na věky. Poslední soud, to není velké rozdělení cen a metálů. To prostě každý půjde tam, kam chtěl, kam ho srdce táhlo, kam toužil. Zatracenci jsou ti, kteří Boha nemilují, o něj nestojí, od něj se odvracejí. To, že je Bůh nenutí k sobě, a nebude nutit, to není z pomstychtivosti – těch zatracenců je Bohu Otci líto, ale respektuje svobodu, kterou jim dal a nenutí je milovat, nenutí je odpouštět.

Obrazem zatracence je podobnoství o nemilosrdném služebníku: Pán jemu odpustil milionový dluh, jen tak, z lásky, ale on nečinil podobně. Dal uvěznit bližního pro pakatel. Nechtěl jednat jako jeho dobrodínec, Pán.

V pekle je a bude na věky ten, kdo neumí mít rád, nikoho, nic rád. To peklo nestvořil trestající Bůh, to peklo si tvoří člověk bez lásky.

Náš Bůh je láska, nic než láska. Zve nás, abychom jej napodobovali: „Přijměte Ducha svatého: komu hříchy odpustíte, budou odpuštěny....“

Pojďme o tohoto ducha Boží milosrdné lásky Otce prosit.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Řikáš, že bohoslužba je dlouhá. Je to proto, že tvoje láska je krátká. Mnozí křesťané si dávají načas ve společenském životě, také v zaměstnání nespěchají, mají dost času u stolu a při odpočinku. Ale tíž křesťané mají najednou naspěch v kostele. Přijdou poslední a odcházejí první.

J. Escrivá de Balaguer

Jsou dva druhy křesťanů:
následovnici Krista
a jejich lacinější vydání:
obdivovatelé Krista.

S. Kierkegaard

Velkých vítězství lze dosáhnout velkou odvahou:
větší láskou
největší trpělivostí.

Peter Rosegger

Víra má aktivitu hledání i pasivitu čekání.

Daruje-li Pán někomu dobrou modlitbu, je to bohatství, o něž jej nikdo nemůže připravit, nebeský pokrm, který sytí duši.

Když se chceš začít modlit, vymaluj svůj domov mírností a pokorou, osvětli jej světlem spravedlnosti a dobrými skutky jej vyzdob jako ryzím zlatem. Namísto mramoru a mozaiky jej okrášli vírou a velkodušností. A když to všechno zastřešíš modlitbou, bude

stavba domu hotová. Takže Pán bude mít přichystaný dokonale příbytek a ty ho přijmeš jako v královském paláci. Z jeho milosti jako bys již měl v chrámu své duše umístěný věrný obraz.

Sv. Augustin

Patřím k církvi, která je živoucí a mladá.

Její dílo vede beze strachu do budoucnosti.

Musíme zase učinit církev láskyplnější a přitažlivější lidem, protože když přílnou ke Kristu, naleznou řád, pokoj a radost.

Papež Jan XXIII.

Napomínat neukázněné.

Povzbuzovat malomyslné.

Zastávat se slabých.

Vyvracet argumenty odpůrců.

Střežit se zálnosti.

Poučovat nevzdělané.

Burcovat líknavé.

Mírnit svárlivé.

Vykazovat ctižádostivce do patřičných mezí.

Povzbuzovat skteslé.

Uklidňovat rozvražené.

Osvobozovat utlačené.

Prokazovat uznání dobrým.

Snášet nerudné

... a – ach – milovat všechny.

Sv. Augustin

Doporučení

Děkuj!

- Za milosti, které jsi dostal,
- za zkoušky, v kterých jsi obstál,
- za zásluhy, které jsi získal.

Lituj!

- Zla, které jsi učinil,
- dobra, které jsi opomenul,
- času, který jsi promarnil.

Styd' se!

- Být pyšným,
- být obojakým,
- být povrchním.

Nezklamat – volá pravda,
nezklamat – prosí láska.

Nesmím

Mohu být unavený,
mohu být rozladěný,
ale nesmím být poražený.

Mohu klesnout,
mohu zblednout,
ale nesmím zběhnout.

Nebát se a nevzdat se!
Neztrácejte odvahu,
bude bohatě odměněna.

P. Dominik J. Doubrava OP Praem.

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava